

II ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΑΙ

ΝΕΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΕ ΤΟ „ΣΤΑΧΤΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ”

Από τις συνταρακτικές αναμνήσεις του δικηγόρου Ζώρζ Μπουσερόν. Ποιός ήταν ο πραγματικός αρχηγός της συμμορίας με το «Σταχτί αυτοκίνητο». Ο αναρχικός Καλλεμέν ή Ραϋμόνδος ο Έπιστήμων. Πώς συνελήφθη από τους αστυνομικούς. Πόσα έρωτικά γράμματα είχε λάβει στη φυλακή. Πρό της λαιμητόμου Η τελευταίες στιγμές του κλπ, κλπ.

ΤΟ θρυλικό «Σταχτί αυτοκίνητο», που έδω κ' είκοσιπέντε περίπου χρόνια τρομοκράτησε το Παρίσι, έχει μία παράξενη ιστορία, που μόλις έσχάτως έγινε γνωστή από τις συνταρακτικές αποκαλύψεις του περιφήμου Γάλλου δικηγόρου Ζώρζ Μπουσερόν.

Είπε γνωστό ότι «Σταχτί Αυτοκίνητο» ήταν το όνομα μιας έγκληματικής συμμορίας που άπετελείτο από άπαχηδες κι' αναρχικούς και που είχε στην διάθεσί της για τις μυστηριώδεις επιχειρήσεις της ένα σταχτί αυτοκίνητο. Ως αρχηγός αυτής της συμμορίας ένεφανίζετο ο περίφημος Μποννώ και μέλη ο Καρόν, ο Γκαρνιέ, ο Βαλέ, ο Μονιέ, ο Σουντύ κι' ο Καλλεμέν. Επίσης και κάποιος Ντιεντονέ. Μά ο πραγματικός αρχηγός αυτής της συμμορίας, ή ψυχή της, ο «έγκέφαλος» της, όπως αποκαλύπτει σήμερα ο δικηγόρος Μπουσερόν, ήταν ο τρομερός αναρχικός και τρομοκράτης Καλλεμέν.

Ο Καλλεμέν λοιπόν στα περιβάλλοντα των αναρχικών του Παρισιού έθεωρείτο ως μία «μεγαλοφυΐα», ως ένας ανώτερος άνθρωπος με μεγάλη μόρφωση, με δυο λόγια, ως ένας εξαιρετικός διανοούμενος. Ο σκοπός της ζωής του ήταν να τρομοκρατήσει την αστική κοινωνία «του ψεύδους και της διαφθοράς», όπως έλεγε, και γι' αυτό ακριβώς από τις αρχές του 1910 συνέλαβε την ιδέα της οργανώσεως μιας τρομοκρατικής συμμορίας κι' άρχισε άμέσως να στρατολογή τους όπαδούς της αίματηράς και τραγικής αυτής περιπέτειας της ζωής του.

Ο Καλλεμέν, στις έγκληματικές επιχειρήσεις της συμμορίας έπαιξε πολλές φορές το ρόλο του πρωταγωνιστού. Αυτός, όπως άμολόγησε, σκότωσε στις 21 Δεκεμβρίου 1911 τον ταμία Γκαμπρύ, στην οδό Όρντενέ και τον λήστεψε κι' αυτός πάλι φύτεψε μια σφαίρα στην καρδιά του αστυφύλακα Γκαρντέ, όταν ο τελευταίος έπεχείρησε να σταματήσει το σταχτί αυτοκίνητο των συμμοριτών στην πλατεία της Χάβρης.

Τέλος, ύστερ' από διάφορα άλλα έγκλήματα, ο Καλλεμέν πήγε στην Όλλανδία για να πουλήσει τους τίτλους που είχε κλέψει από τον συμβολαιογράφο Τεντάν. Η άβολαιογράφο Τεντάν. Η άστυνομία τότε κατόρθωσε να ανακαλύψει τα ίχνη του και να τον παρακολουθήσει κατά την έπιστροφή του στο Παρίσι. Στις 7 Απριλίου 1912 κι' ακριβώς στις 7.30' το πρωί, καθώς ο Καλλεμέν έβγαине από το σπίτι ενός συνενέχου του, σπρώχνοντας μπροστά το ποδήλατό του, έπεσε ξαφνικά στα χέρια των αστυνομικών.

Ο συμμορίτης προσπάθησε να ξεφύγει και πάλαψε άγρια με τους αστυφύλακες. Σε λίγο όμως θρέθηκε ξαπλωμένος στη μέση του δρόμου με τις χειροπέδες. Οί αστυνομικοί θρήκαν άπάνω του τρία μπράουνινγκ και 59 σφαίρες!

Κατόπιν συνελήφθη κι' όλόκληρος ή συμμορία. Ο Καλλεμέν τότε, που ήταν γνωστός στα περιβάλλοντα των αναρχικών με το παρατσούκλι ο Ραϋμόνδος ο Έπιστήμων, κι' ο όποιος είχε το ρεκόρ των έγκλημάτων, ανέθεσε την υπεράσπισί του στο δικηγόρο Ζώρζ Μπουσερόν, που είχε άγορεύσει σε πολλές άλλες δίκες αναρχικών. Η πολύκροτος αυτή δίκη κράτησε από τις 3 ως τις 27 Φεβρουαρίου 1913 και τέλος έληξε με την καταδίκη σε θάνατο του Καλλεμέν, του Σουντύ, του Μονιέ και του Ντιεντονέ.

Ο δικηγόρος Μπουσερόν, παρ' όλα αυτά, ζήτησε την προεδρική χάρι για τον Καλλεμέν, χωρίς όμως να πετύχει τίποτε. Κι' έτσι το θράδυ της 20ής Απριλίου 1913, την ώρα που έ-

τρωγε στο συνηθισμένο έστιατόριό του, έλαβε μ' έναν αστυφύλακα την πρόσκλησι να παραστή την άλλη μέρα στην εκτέλεσι των πελατών του.

«Εκείνη τη νύχτα, γράφει τώρα ο Μπουσερόν, δέν μπόρεσα να κοιμηθώ. Τα έξημερώματα τέλος τράβηξα για τη φυλακή. Έπεφτε μια ψιλή βροχή, παγωμένη. Ο καιρός ήταν πένθιμος.

Αυτή ή εκτέλεσις μου άφησε μια άπερίγραπτη άηδία. Στο δρόμο μου συναντούσα γυναίκες του λαού με τα μωρά στην άγκυα, μικρά παιδιά κι' ένα σωρό ύποπτες σκιές που περιέμεναν το στήσιμο της λαιμητόμου...

Στο γραφείο της διευθύνσεως των φυλακών της Σαντέ, θρήκα τον διευθυντή της άστυνομίας, τον αρχηγό της Ασφαλείας κι' ένα πλήθος από άνωτέρω; δικαστικούς.

Μόλις άρχισε να φέγγει, μάθαμε ότι ο ένας από τους μελλοθάνατους, ο Ντιεντονέ είχε πάρει χάρι. Ο δικηγόρος του τότε, ο Μορό-Τζιαφφερύ τράβηξε όλόχαρος για το κελλί του να του άναγγείλη την ευχάριστη είδησι.

Στις 4 και 15', έφτασε ή δραματική στιγμή της άφυπνίσεως. Ένα παράδοξο πρωτόκολλο έφαρμόζεται στις φυλακές και ειδικώς σε κάτι τέτοιες τραγικές περιστάσεις. Τα τρία κελλιά των μελλοθανάτων ήσαν το ένα δίπλα στο άλλο. Μπροστά σε κάθε πόρτα, στεκόταν κι' από ένας δεσμοφύλακας, κρατώντας στο χέρι του το κλειδί της πόρτας. Άπέναντί του, έστεκε ο αρχιφύλακας με το δεξι χέρι σηκωμένο ψηλά, έτοιμος να δώσει ένα παράγγελμα. Κι' αλήθεια, σ' ένα νόημα του διευθυντού των φυλακών, κατέβασε άπότομα το χέρι του. Οί τρεις δεσμοφύλακες τότε έχωσαν συγχρόνως το κλειδί στην κλειδαριά κι' άνοιξαν τις τρεις πόρτες.

Ο διευθυντής των φυλακών κατόπιν άγγιξε δειλά στον ώμο τον πελάτη μου και του φώναξε:

— Καλλεμέν!... Καλλεμέν!...

— Εκείνος έθπησε και ρώτησε:

— Τί συμβαίνει;

— Μά άμέσως κατόπιν όταν μάς είδε στο κελλί του, κατάλαβε τα πάντα.

— Α! έκανε. Είπε σήμερα λοιπόν που θα μου κόψουν το κεφάλι;...

— Θάρρος... τον συμβούλεψε ο εισαγγελεύς.

— Σύμφωνοι! του άπάντησε ξηρά ο μελλοθάνατος. Περιττές ή συμβουλές!...

Κ' ύστερα, άρχισε να ντύνεται σιγά-σιγά με άπάθεια. Όταν τελείωσε, θέλησε να γράψει ένα γράμμα στη μητέρα του. Μά δέν έμεινε ευχαριστημένος από τις πρώτες άράδες. Έσκισε το φύλλο του χαρτιού και πήρε νευρικά ένα άλλο.

Κατόπιν, γύρισε προς το μέρος μου, μου έδωσε αυτό το γράμμα και μου ένεπιστεύθη τα χειρόγραφα των «Απομνημονευμάτων» του, καθώς κι' ένα πακέτο από 200 έρωτικά γράμματα που είχε λάβει στη φυλακή. Τα περισσότερα από αυτά ή-

(Συνέχεια στη σελίδα 44)

Δύο σπάνιες φωτογραφίες του τρομερού αναρχικού Καλλεμέν.

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΤΟΝΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 25)

«Όταν ό Τόνυ συνάντησε για πρώτη φορά τη λαίδη Ράϋκ ή συγκίνησι του έπνιξε τή φωνή. Κοκκίνισε, τά έχασε κι' έγινε τόσο δειλός πού κι' αυτή η λαίδη Ράϋκ παραξενεύθηκε:

— Αυτό είνε τó παιδί που έπρεπε νά φοβήθῃ; Τί άστείο!..

Καί για νά τó καλοπιάση, τó πήρε κοντά της, τó χάιδεψε καί τó γέμισε φιλιά. Ό Τόνυ παραδосως όμως είχε άρχισει νά χάνη πάλι τήν εύθυμία του. Καί η κατάσταση του χειρότερη, όταν ή λαίδη Ράϋκ παντρεύθηκε τόν Γκλίντερ.

Μετα από λίγον καιρό έγινε άγνωριστος. «Όταν ήταν μόνος έχυνε δάκρυα πικρά για τήν έγκατάλειψί του. Καταλάβαινε ότι κανείς πειά δέν ενδιαφερόταν γι' αυτόν. Ό Βίλτερ είχε αγαπήσει τήν ώμορφη γκουβερνάντα του κι' ό πατέρας του τή λαίδη Ράϋκ. Κι' αυτόν τόν είχαν ξεχάσει σαν ένα πραγμα άχρηστο.

Πρώτη ή Μίτου πρόσεξε τή στενοχώρια του καί τó είπε στη λαίδη. Κι' ένα πρωί, τήν ώρα πού έκανε τήν τουαλέττα της, ή λαίδη τόν φώναζε κοντά της.

— Έλα δώ, Τόνυ, τού είπε, τί έχεις κ' είσαι τόσο μελαγχολικός; Μάλλωσες με τούς φίλους σου;

Ό Τόνυ κούνησε άρνητικά τó κεφάλι.

— Μήπως νομίζεις ότι σε παραμελήσαμε;

Καί πάλι ό Τόνυ άρνήθηκε με πείσμα.

— Ό Τόνυ, είπε ή Μίτου χαμογελώντας, από μικρός είνε έρωτευμένος μαζί σας. Κάθε μέρα σταμάταγε σέ μιá θιτρίνα καί θαύμαζε τó πορτραίτο πού σας έχει φτιάξει ό μίστερ Βίλτερ...

— Αλήθεια, Τόνυ; τόν ρώτησε ή λαίδη μ' ένα παράξενο χαμόγελο στά χείλη. Κρίμα μόνο πού τó μαθαίνω τόσο άργά!... Καί ξέσπασε σ' ένα εύθυμο γέλιο.

Ό Τόνυ ήταν κατάχλωμος. «Ένοιωθε κάτι νά σπάη στήν καρδιά του. Καί μ' ένα άγριο ξεφωνητό πόνου έφυγε έξαλλος από τó δωμάτιο.

— Τά σημερινά παιδιά, είπε ή λαίδη Ράϋκ στήν Μίτου, είνε, μά τήν αλήθεια, πολύ παράξενα. Φαντάσου αυτό τó μικρό νά είνε έρωτευμένο με τήν γυναίκα του πατέρα του. «Α, θά γελάση πολύ ό Γκλίντερ.

Κι' αλήθεια ό πατέρας του Τόνυ γέλασε πολύ μ' αυτήν τήν άποκάλυψη.

— Νά μού φέρης αυτόν τόν παράξενο μικρό, φώναξε στή Μίτου! Θέλω νά εξακριβώσω αυτές τις περιεργες σκέψεις του.

Μά όσο καί νά έψαξαν δέν τόν βρήκαν πουθενά. Άργά τó άπόγευμα μονάχα ό κηπουρός του σπιτιού ανέκάλυψε τόν Τόνυ νά κρέμεται μ' ένα σχοινί από τά κλαδιά ενός δέντρου.

Ό Τόνυ Γκλίντερ είχε αυτοκτονήσει γιατί τόν είχαν τόσο κοιροδέψει καί γιατί δέν έπίστευαν ότι ένας μικρός μπορούσε νά έχη καρδιά καί ν' αγαπήση μ' έναν μεγάλο καί ιδανικό έρωτα.

Κι' αυτό τó τραγικό τέλος του Τόνυ έγινε ή άφορμή νά ξανάρθη ή θλίψη στό σπίτι του Γκλίντερ. Χώρισε ό πατέρας του Τόνυ με τήν λαίδη Ράϋκ, κι' άφωσιώθηκε στήν ανάμνησι αυτού του έκπληκτικού παιδιού του πού πέθανε από τó λάθος του δεύτερου γάμου του.

ΤΖΩΡΤΓ ΦΟΛΝΤΙΝΓΚ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ «ΓΟΗΤΕΣ»

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 28)

«Αν δέν ξέρη νά παίξη τένις, θά μωρη νά παίξη πιάνο ή μπάντζο ή σαξόφωνο, αν δέν ξέρη νά φουσκώνη ένα λάστιχο αυτοκινήτου, θά μωρη νά κολυμπάη θαυμάσια ή νά παίξη μπόξ. Έπισης νά μάθη πώς νά τρώη, πώς νά χαιρετάη, πώς νά στέκεται, πώς νά ντύνεται, πώς νά συνιστά τόν έαυτόν του καί τούς άλλους, πού πρέπει νά καπνίζη καί πώς νά έκφράζη τή χαρά του για ένα εύτυχές γεγονός ή τήν συμπάθειά του σέ περιπτώσεις άτυχήματος. Γρόποι, κοινοτοπία, φυσικά άσκήσεις καί γενικές γνώσεις για κάθε πράγμα είνε άπαραίτητα σέ κάθε νέο πού θέλει νά ξεχωρίση από τούς άλλους. Έκτός όμως από όλα αυτά είνε καί κάτι άλλο, σπουδαίο κατά τήν αντίληψί μου καί τó κυριώτερο στοιχείο για τήν έπιτυχία: ή τέχνη τής συνομιλίας. Μή φαντασθήτε ότι πρόκειται για κάτι τó έξαιρετικό. Άπλούστατα ή συνομιλία άρχίζει όταν συναντηθούν δυό άνθρωποι. Μά δέν είνε πάντα εύκολη. Δυό έμποροι ή δυό φίλοι μωρουν θαυμάσια νά συνομιλήσουν άκόμα καί με μισόλογα. Άλλά όταν ένας νέος συναντήση ένα κορίτσι, ή συνομιλία τότε γίνεται έξαιρετικά δυσχερής. Κι' έδω άκριβώς έγκείται τó μυστικό τής έπιτυχίας στή ζωή καί στόν έρωτα. Μάθετε λοιπόν πρώτα νά μιλάτε με τις γυναίκες. Μά τέτοια συνομιλία δέν διδάσκειται όπως ένας χορός ή ένα μάθημα χημείας. Θέλει έμπνευσι, τάκτ, έξυπνάδα, έπιδεξιότητα. Παρ' όλα αυτά, νομίζω πώς μωρὼ νά σας δώσω μερικές χρήσιμες συμβουλές. Κατά γενικό κανόνα, προσέχετε νά μη μένετε ποτέ σιωπηλός όταν βρίσκεσθε με μιá γυναίκα. Η σιωπή είνε ένδειξις δειλίας ή κουταμάρας. Γιατί όταν βρίσκεται κανείς μ' ένα ώμορφο κορίτσι καί δέν λέει τίποτε, αυτό σημαίνει ότι ή είνε δειλός ή είνε θλάκας. Καί στις δυό περιπτώσεις λοιπόν δέν έχει καμμιá έλπίδα έπιτυχίας. Προσπαθείτε νά μιλάτε. Μά πώς; Αυτό είνε ζήτημα έμπνεύσεως τής

ΝΕΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΧΤΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 21)

σαν από γυναίκες έρωτευμένες παράφορα μαζί του. Τ' άλλα, ήσαν γράμματα από γυναίκες πάλι πού του εξέφραζαν τόν θαυμασμό τους καί τήν τρυφερή τους συμπάθεια. Δώδεκα κορίτσια ενός άριστοκρατικού παρβεναγωγείου του είχαν γράψει ένα φλογερό έρωτικό γράμμα, στό όποίο τόν άποκαλοΰσαν «Ι δ α ν ι κ ό ή ρ ω α» καί «ύ π έ ρ ο χ ο ά ν δ ρ α»!

— Σας παρακαλώ, νά τά κάψετε... Μού είπε ό Καλλεμέν μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

»Έπειτα ζήτησε ένα ποτήρι νερό καί τó ήπια σιγά-σιγά, θυσιμένος στις σκέψεις του. Τέλος, με σταθερό βήμα, βγήκε από τó κελλί του.

»Έκείνη τή στιγμή, μέσα στή νεκρική σιωπή του διαδρόμου άκούστηκε μιá καθαρή φωνή πού έλεγε:

«Χαίρε, ω τελευταίο μου πρωί!»

»Ήταν ό Μοννιέ, ό συνένος του Καλλεμέν, πού τραγουδούσε τó τελευταίο ξύπνημά του.

»Ό Καλλεμέν προχώρησε στό διάδρομο καί μόλις αντίκρουσε τόν άνακριτή Ζιλμπέρ, του φώναξε θυμωμένα:

— Δέν είνε στιγμή τώρα νά μάς δείχνης τó παληόμουτρό σου!...

»Έπειτα όμως συνήλθε καί του είπε μ' εύγένεια:

— Σας ζητώ συγγνώμη. Είμαι λιγάκι νευρικός, σήμερα τó πρωί...

»Ό δήμιος Ντεμπλέρ καί οι βοηθοί του τόν προσέλαξαν κατόπιν για τήν «τουαλέττα» τής έκτελέσεως. Ό Καλλεμέν, ό Σουντύ κι' ό Μοννιέ δέθηκαν σέ τρεις καρέκλες...

»Μετα τήν «τουαλέττα» τους, δεμένοι πισθάγκωνα, ώδηγήθηκαν στήν αΰλη τής φυλακής, κι' έμπήκαν στό άπαίσιο κάρρο τής λαιμητόμου. Έτσι έπέρασαν τά τριακόσια μέτρα πού τούς χώριζαν από τήν καρμανιόλα.

»Στις 4 καί 35', ό δήμιος Ντεμπλέρ έπλησίασε τó κάρρο καί κατέβασε πρώτα τόν Σουντύ. Ήταν πελιδόνος. Έτρεμε σύγκορμος καί δέν μωρουσε νά περπατήση. Άποχαιρέτησε τούς συντρόφους του με μιá κλαψιάρικη φωνή κ' ύστερα ψέλλισε:

— Μά... κάνει... κρύο... σήμερα!

»Οι βοηθοί του δημίου τόν έσπρωξαν στή λαιμητόμο. Ιό μαχαίρι της άστραψε μιá στιγμή καί τó κεφάλι του Σουντύ κυλίσθηκε μέσα στό κοφίνι.

— Ό άλλος τώρα... έκανε ό δήμιος.

»Ήταν ή σειρά του Καλλεμέν. Ό άρχηγός τής συμμορίας με τó «σταχτί αυτοκίνητο» παρουσιάσθηκε ψυχραιμός καί μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο στά χείλη. Μπροστά στή λαιμητόμο κύτταξε εκείνους πού γούρλωναν τά μάτια τους για νά ιδούν καλύτερα καί τούς είπε:

— Είνε ώμορφο θέαμα ό θάνατος ενός ανθρώπου, έ;

»Κι' έφτυσε πρὸς τó μέρος τους.

»Έπειτα φώναξε στό δήμιο:

— Έμπρός! Μήν άργής! «Ας τελειώση αυτή ή κωμωδία!...

»Με τó ίδιο θάρρος αντίκρουσε τή λαιμητόμο κι' ό Μοννιέ. Αυτό λοιπόν τó τέλος είχαν οι τρεις θρυλικοί έγκληματίαι τής συμμορίας με τó «σταχτί αυτοκίνητο».

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΧΙΤΛΕΡ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 43)

είχε έγκαταλείψει. Λένε μάλιστα ότι τήν είδαν νά φεύγη με κάποιο φίλο της, με τόν όποίο άπατούσε τόν ποιητή...

Μεταξύ αυτών πού παρακολούθησαν τήν κηδεία ήσαν ό Θεόφιλος Γκωτιέ κι' ό Άλέξανδρος Δουμάς.

Μέσ' στό έρημο κοιμητήριο, τοποθέτησαν τó φέρετρο γρήγορα καί χωρίς καμμιá έπισημότητα σ' ένα προσωρινό τάφο. Ούτε ένα τραγούδι, ούτε ένας ψαλμός δέν συνώδευσε τή δουλειά των νεκροβαπτών. Στά μεγάλα μάγουλα του Δουμά κυλούσαν άφθονα δάκρυα καί τó παχύ στόμα του συνεστέλλετο από σπασμούς...

Ό μεγαλειότερος λυρικός ποιητής τής Γερμανίας, είχε κηδευθή σαν τόν πιό άσήμαντο άστό...

στιγμής. Σε κάθε γυναίκα φαίνεται κανείς εύχάριστος με διάφορο τρόπο. Είνε ζήτημα «διαγνώσεως», έκτιμήσεως του... αντιπάλου! «Όταν συνομιλήτε μ' ένα εύθυμο καί γελαστό κορίτσι, αφήστε κατά μέρος τή σοβαρότητα. Καθώς βλέπετε λοιπόν, ή συνομιλία με ένα κορίτσι είνε ύπόθεσις συντονισμού. Πρέπει νά παίρνετε πάντα τόν τόνο της. «Όταν δε βρίσκεσθε στό ίδιο επίπεδο, βλέπετε τότε ότι ή συνομιλία γίνεται εύκολη καί εύχάριστη καί για τούς δυό. Αυτό είνε τó μυστικό τής έπιτυχίας στις γυναίκες καί σ' αυτό άκριβώς στήριξα τήν έπιτυχία του τύπου μου.

ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ